

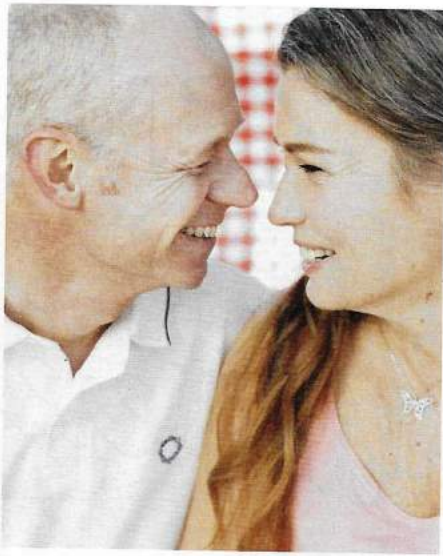
MONIQUE & EDWIN

September 1986, op vakantie in Playa del Inglés, Gran Canaria. Dit restaurant was een voor die tijd typisch restaurant aan de boulevard, vlak langs het strand.

‘Wij spreken elke dag de dag

door, vaak tijdens het avondeten'

MONIQUE EN EDWIN STEENVOORDEN (53) waren twintig toen ze elkaar leerden kennen. Samen maakten ze een heel groei-proces door, wat soms tot een verwijdering leidde. "Tuurlijk zijn er momenten geweest waarop ik dacht: ik trek dit niet meer."

Monique: "Toen ik Edwin leerde kennen, was ik student economie, een rationele studie. Nu, ruim dertig jaar later, ben ik juist heel spiritueel. Ik ben daarin een andere persoon geworden, sta anders in het leven dan in mijn studententijd. Die verandering was soms best lastig voor Edwin."

Edwin: "Ik zie ons nog staan, samen in de keuken. Ik weet niet eens meer precies waar onze ruzie over ging, maar ik was zo klaar met jouw spirituele kijk op dingen. Nu ga je te ver, dacht ik."

Monique: "Op mijn beurt heb ik die momenten ook gehad met Edwin. Als je lang samen bent, zit je soms niet meer op één lijn. Maar dat vind ik ook heel mooi. Dat is de uitdaging van het leven en daar moet je samen uit zien te komen. Dat past ook bij onze generatie. Als iets stuk is, maken we het. De jongere generatie vervangt eerder, denk ik weleens."

Edwin: "Blijven communiceren, dat is de sleutel."

Monique: "En dat gaat niet altijd even braaf en netjes, hoor. Wij vechten en we liefkozen, zeg ik weleens. Ik vind ook dat die emoties er moeten kunnen zijn. Je mag boos zijn, of teleurgesteld of bang."

Edwin: "Als je daarnaast ook maar lief voor elkaar bent. Respect in een relatie is heel belangrijk."

Monique: "Ja, en trouw, aandacht en waardering. Wij spreken elke dag de dag door, vaak tijdens het avondeten. Onze dochter zei vroeger: 'Jullie vertellen elkaar ook álles.' En tijd maken voor elkaar. Wij gaan geregeld samen een weekendje weg, of lekker uit eten. Zo houd je de intimiteit levendig. Samen een hotelletje of appartementje boeken, even weg van alle sleur, werkt voor ons heel goed. En we geven elkaar geregeld een complimentje. Edwin kan heel lekker koken, bijvoorbeeld. Dat zeg ik ook tegen hem, dat ik dat waardeer."

Edwin: "Toen onze dochter het huis uit ging, vielen we samen gelukkig niet in een gat. Onze relatie bewoog gewoon mee."

Monique: "Dat klopt, ik heb inderdaad geen last van het legenestsyndroom. Ik heb voldoende eigen bezigheden en Edwin ook. Zo houdt Edwin van hardlopen, maar daar vind ik niets aan. En ik doe graag aan een bepaalde vorm van yoga, wat hij op zijn beurt niet leuk vindt. Samen gaan we echter graag naar de sauna, of we maken een mooie reis. Die balans, tussen je eigen interesses en gezamenlijke interesses, is denk ik heel gezond. Daarbij vind ik mijn vriendinnen heel belangrijk. Sommigen noem ik mijn *soulsisters*. Wat ik niet bij Edwin kwijt kan, kan ik met hen bespreken."

Edwin: "Ja, gesprekken over de overgang bijvoorbeeld. Pffff, daar één keer per dag over praten is voor mij wel voldoende. Drie keer hoeft niet, haha."

Monique: "Het is bijzonder om al sinds 1984 samen te zijn, een heel leven samen te delen. Vroeger viel ik op zijn zorgzaamheid en blosjes op zijn wangen. En dat doe ik nu nog steeds." ■

'We vechten en
we liefkozen.
Die emoties
moeten er
kunnen zijn'

